

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2017. június 29. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### **Í T É L E T E T:**

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Budapest Környéki Törvényszék** 2016. szeptember 9. napján kihirdetett **23.B.86/2015/44.** számú ítéletét

#### **megváltoztatja:**

vádlt neve vádlott szabadságvesztését **7 (hét) évre súlyosítja.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy vádlott neve vádlottat szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, amelynek a végrehajtási fokozata börtön.

A vádlott legkorábban - helyesen - a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését **követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által **2014. december 16. napjától 2016. szeptember 9. napjáig** előzetes fogvatartásban töltött időt tekinti beszámítani rendeltnek.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság ítéletének száma helyesen: 9.Fk.30.027/2013/17.

vádlt neve vádlott az első fokú eljárás során felmerült - helyesen - **765.189.- (hétszázhatvanötezer-egyszáznyolcvankilenc) forint** bűnügyi költséget köteles megfizetni a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

vádlt neve vádlott személyi adatai közül a fogvatartás helyének feltüntetését **mellőzi.**

Az első fokú ítéletet a - helyesen - 2016. január 7. napján is megtartott tárgyalás alapján tekinti meghozottnak.

vádlt neve vádlott által a **2016. szeptember 10. napjától 2017. június 29. napjáig** előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

**Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.**

### **INDOKOLÁS**

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés] és ezért őt 5 év 10 hónap börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés tartamába az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte azzal, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2013. március 1. napján jogerős 9.Fk.30027/2013/12. számú

ítéletével jelentős értékre elkövetett kifosztás büntette és más bűncselekmények miatt kiszabott lévő 4 hónap, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelte.

A Pest Megyei Rendőr-főkapitányságon T-2/2015/1. és 5. sorszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és a vádlott részére kiadni rendelte, míg a 2-3. és 4. sorszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket rendelte el. A 6. sorszám alatti egy darab [név] feliratú kést elkobozta.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 808.052,- forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása érdekében, míg a vádlott és a védő a vádlott javára enyhítésért, illetve téves jogi minősítés okából fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartotta és a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés tartamának meghatározásakor eltúlzottan nagy jelentőséget és nyomatékot tulajdonított az enyhítő körülményeknek, ezért a kiszabott büntetés tartama nem áll arányban a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdésében írt ún. középérték szerinti büntetés-kiszabási elvvel. Ezért a büntetés mértéke eltúlzottan enyhe, nem áll arányban a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával, sem annak társadalomra veszélyességével, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel sem, nem arányos a vádlott bűnösségének fokával, így nem alkalmas arra, hogy a vádlottal szemben a törvényben előírt büntetési célt, vagyis az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje. Erre figyelemmel a törvényi minimum közelében meghatározott büntetés tartamának további enyhítésére álláspontja szerint a másodfokú eljárásban nincs törvényes alap és indok. Az elsőfokú ítélet indokolásának 15. oldal V. része első bekezdése és 16. oldal legutolsó bekezdésében tett megállapítások logikailag és érdemben is ellentmondásos, mivel az elsőfokú ítélet indokolásának logikájából következően és a 15. oldal V. rész első bekezdésében tett megállapítás figyelmen kívül hagyásával rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntésként a jogi minősítés tekintetében a rendelkező részben írtakat az indoklás 16. oldal utolsó bekezdésével egybevetetten, ténylegesen emberölés büntettének kísérletében határozta meg. Erre figyelemmel indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletből az indoklás 15. oldal V. rész első bekezdését mellőzze.

Az elsőfokú ítélet jogi indokolásának fenti helyesbítésére tett észrevétele mellett az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés középértékhez igazodó súlyosítását, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelését, az ítélet rendelkező részének pontosítását akként, hogy az ítélet tábla vádlottat szabadságvesztésre ítéltnek tekintse, amelynek végrehajtási fokozata börtön, az elsőfokú ítélet indokolásából a 15. oldal V. rész első bekezdésének kirekesztését, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

vádlott neve vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen az eltérő jogi minősítés megállapítása, ezzel együtt a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítése mellett, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását is indítványozta.

Hivatkozott arra, hogy sértett sértett tanúvallomásából is megállapíthatóan a vádlott rendkívül rossz pszichés állapotban volt és ez volt rá jellemző a vallomásai megtétele során is, amelyet mint

védőnek a személyes tapasztalata is alátámasztott. A vádlott a cselekményét erős érzelmi indulati állapotban követte el, ezért visszatartó ereje a büntetésnek kisebb jelentőségű. Erre figyelemmel az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezésével nem értett egyet. Álláspontja szerint kizárólag azt lehet a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapítani, hogy a vádlott szándéka életveszélyt okozó testi sértés okozására irányult.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette enyhítő körülményként figyelembe a vádlott indulati állapotát, arra figyelemmel, hogy az nem méltányolható okból keletkezett. Álláspontja szerint sértett sértett pszichológus szakértői vizsgálata is szükséges lett volna az eljárás során, amelynek eredményeként az alanyi tényezők körében lényeges vádlott-sértett közötti kapcsolat alakulását, mint folyamatot lehetett volna feltárni, amely végül a bűncselekmény elkövetését eredményezte. Ezért szükséges a pszichológus szakértői vélemény kiegészítése, amelyre figyelemmel - másodlagosan - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán a fellebbezési nyilvános ülésen csatlakozott a védője által előadottakhoz és hangsúlyozta, hogy nem akarta megölni sértett sértettét, mivel őt szerette a legjobban.

Az ítélet tábla az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezését találta alaposnak.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem vétett.

A törvényszék a tényállás felderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett. A vád tárgyát képező releváns tényekre vonatkozóan a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben és mélységben felvette. Az ennek során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta. Ezzel összefüggésben indokolási kötelezettségének eleget téve, logikusan és az iratoknak mindenben megfeleltethetően indokát adta annak, hogy a tényállást miért részben vádlott neve vádlott tárgyaláson felolvasott vallomása, sértett sértett nyomozati, illetve írásbeli vallomása, az igazságügyi szakértők szakértői véleményei és az azt megerősítő egyéb bizonyítékok alapján állapította meg. Ennek körében részletesen feltárta a sértett és a vádlott közötti kapcsolat alakulását is, kellő alaposággal. A büntetőeljárás során nem került előterjesztésre ezen kapcsolat további vizsgálatát célzó bizonyítási indítvány, az nem is volt szükséges. Ezért, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását célzó fellebbezés eredményre nem vezetett.

A beszerzett bizonyítékok mérlegelése megfelelt az iratok tartalmának, az logikus volt, minden lényeges releváns bizonyítékra kiterjedt. Az elsőfokú bíróság feladata a beszerzett bizonyítékok értékelése. Miután a bizonyítékok mérlegelése logikus és az iratoknak megfelelő volt, a tényállást támadó és ezzel együtt eltérő minősítést célzó védelmi fellebbezést sem vezetett eredményre.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet tényállását az alábbiak szerint helyesbítette és egészítette ki:

vádlott neve vádlott a [cég neve] [város neve, kerület száma utca neve] munkáltatónál állt alkalmazásban előzetes fogvatartását megelőzően.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság ítéletének száma helyesen Fk.30027/2013/17. amely ítélettel kiszabott és végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje 2015. február 28. napjáig tartott.

Az elsőfokú ítélet 2. oldal utolsó sorban írt Fővárosi Törvényszék ítéletének száma helyesen 23.Bf.9809/2014/9.

A Budaörsi Járásbíróság 3.B.178/2014/15. számú ítélete helyesen 2015. április 2. napján emelkedett jogerőre, amely ítélettel a vádlottat 30 óra közérdekű munkára és 1 év járművezetéstől eltiltásra is ítélte.

Az elsőfokú ítélet több leírási hibát is tartalmazott, amely a tényállást is érintette, így a 3. oldal 2. bekezdés 3. sor utolsó szava helyesen szadiszti*kus*, míg ugyanezen bekezdés utolsó előtti sorában a vádlott - helyesen - **szenzitívebb** élményfeldolgozása.

A vádlott kevert típusú személyiségzavarban szenved, amely nem éri el a kóros szintet.

A vádlott a tényállásban írt bűncselekmény elkövetésekor enyhén ittas állapotban volt.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 4. oldal első bekezdésében írtakat azzal egészítette ki, illetve helyesbítette, hogy a vádlott először közepes erővel a sértettet **kétszer** jobb könyöktájékán szúrta meg, míg a - helyesen - hetedik szúrás érte nagy erővel a sértett arcának bal oldalát.

Ugyanezen bekezdés alulról 5. sorában a sértett a karjait helyesen maga elé **tette**, azonban a szúrásokat nem tudta elhárítani.

Ugyanezen oldal 3. bekezdésében írt sérüléseket azzal egészítette ki az ítéletábra, hogy a bal oldali csontos szemüreg alsó peremének darabos törése és az arcüreg belső falának haránt törésével összefüggésben a sértett az alsó egyenes szemizom atipusos elhelyezkedése sérülést is elszenvedte (nyomozati iratok 223. lapszáma alatti orvosszakértői vélemény), míg a mellüregbe hatoló szúrt sebzés helyesen 3 cm-es (és nem méteres) volt.

Ugyanezen bekezdés utolsó mondatát az ítéletábra a jogi indokolásba utalta, mivel az jogkövetkeztetést tartalmaz, ily módon annak nem a tényállásban a helye.

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a törvényszék által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a felülbírálat alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a vádlott által elkövetett cselekményt a törvénynek megfelelően minősítette.

Az elsőfokú bíróság helyesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlott az élet kioltására alkalmas eszközt használt, az élet kioltására alkalmas módon olyan testtájék irányába, amelyre figyelemmel a sértett halálának reális lehetősége fennállt (9 cm pengehosszúságú késsel, szúró-vágó mozdulatokkal a mellkas irányába, amelynek következtében önmagukban életfontosságú szervet, így a fejet és a mellüregbe is megszúrta a vádlott, a vádlott a bal bordaív alatt mellüregbe hatoló sérülést is okozott, amelyek közül a mellüregbe hatoló sérülés vérmellet, légmellet okozott, amely közvetlen életveszélyt jelentett a sértettre).

A vádlott legalább 9 rendbeli erőbehatást alkalmazott, amelyből egy nagy erejű, míg a többi közepes erejű volt. A cselekmény elkövetése során kitartó volt, az előle elmenekülő sértett után futott, a fürdőszoba ajtaját a sértett akarata ellenére benyomta, a fürdőszobában a védekező sértettet megszúrta, majd a fürdőszobából kifutó sértett után ment és még ezután is legalább két alkalommal megszúrta. Mindezekre figyelemmel az eltérő jogi minősítés, életveszélyt okozó testi sértés büntette megállapításának nem volt helye.

Az elsőfokú bíróság erre irányuló okfejtését a 16. oldal 9. bekezdésében mindössze azzal helyesbítette a másodfokú bíróság, hogy a vádlott akaratelhatározása nem a halálos eredményre, hanem a lakásban maradásra vonatkozott.

Vizsgálta az elsőfokú bíróság az erős felindulásból elkövetett emberölés megállapíthatóságának lehetőségét is. Kétségtelen, hogy a vádlott erős indulati állapotba került. E vonatkozásban bár konkrét indokát nem adta a bíróság annak, hogy a nyomozás során igazságügyi szakvéleményt készített [név] és [név] igazságügyi szakértők által készített szakvéleményben foglaltakkal szemben miért [név] és [név] igazságügyi szakértők véleményét fogadta el a tényállás megállapítása során, ugyanakkor aggálytalan volt az utóbbi szakértői vélemény a vonatkozásban, hogy a vádlottnál normál indulati reakció zajlott le, ami fiziológiás, ép lélektani tudatszűkült állapotot eredményezett, ami nem tudatzavar, hanem csak minden érzelmileg hangsúlyos cselekmény velejárója, ily módon a beszámítási képességre nem volt hatással.

Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság nem állapította meg az erős felindulásban elkövetett emberölést. Ugyanakkor a tudatszűkült állapoton túl az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapíthatóságánál vizsgálni kell a rögtönösséget és a méltányolható ok fennálltának lehetőségét is. Méltányolható okon társadalmilag legalább valamennyire elfogadható okot kell érteni. Jelen esetben erről nem volt szó. A cselekmény motívuma egy a vádlott és a sértett között a vádlott által feltékenység miatt kezdeményezett veszekedés volt, amelyet nem lehet társadalmilag elfogadhatónak tekinteni.

A vádlott cselekményét helyesen minősítette az elsőfokú bíróság emberölés büntette kísérletének, azonban adós maradt annak megállapításával, hogy a kísérlet befejezett és közeli kísérlet volt. Az, hogy a cselekmény nem vált befejezetté, kizárólag sértett sértett lélekjelenlétének köszönhető, hiszen még az eszméletvesztése előtt segítséget kért, ugyanakkor a halálhoz vezető okfolyamat már elindult a vádlott magatartása folytán.

A büntetés kiszabása során értékelt körülmények vizsgálatakor a másodfokú bíróság erre figyelemmel az enyhítő körülmények körében lényegében súlytalannak értékelte azt, hogy a bűncselekmény kísérleti szakban maradt, míg további súlyosító körülményként értékelte a vádlott önhibából eredő ittas állapotát, és azt, hogy kitartó módon, otthonában bántalmazta a sértettet. Ugyanakkor további enyhítő körülmény a vádlott fiatal felnőtt kora, miután a 24. életévét még nem töltötte be a bűncselekmény elkövetésekor.

Ezen bűnösségi körülmények figyelembe vétele mellett osztotta az ítélőtábla a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott szabadságvesztés-büntetés tartama nem áll arányban a Büntető Törvénykönyv 80. § (2) bekezdésében írt középérték szerinti bünteteskiszabás elvével, a vádlott által elkövetett bűncselekmény jellegében megnyilvánuló tárgyi súlyával, annak társadalomra veszélyességével, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel és a bűnösségének fokával.

Nem tartotta az elsőfokú bíróság szem előtt, hogy a vádlott a korábbi bűncselekményeit is személy elleni erőszakkal követte el, amely jól igazolja a vádlott igazságügyi szakértők által leírt személyiségszerkezetét is. A sértett lakásába, annak kifejezett kérése ellenére bement és a ruhátlan, védtelen sértettet kitartóan üldözte, majd egy nagy és több közepes erejű erőbehatással testszerte szurkálta, amely körülmények a vele szemben alkalmazott szabadságvesztés-büntetés mértékének súlyosítását indokolják.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmény büntetési tétele 5-től 15 évig terjedő szabadságvesztés, míg az irányadó büntetési tétel középértéke 10 év. Ezért - az enyhítő körülményekre figyelemmel - a középértéktől lefele eltérő 7 évre súlyosította vádlott neve vádlott szabadságvesztését.

Ugyanakkor - szemben a főügyészi átiratban indítványozottal - nem találta indokoltnak és szükségesnek a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyta azzal, hogy a Btk. 35. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a vádlottat szabadságvesztésre ítéltnek tekintette, amelynek a végrehajtási fokozata börtön.

A Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjának szövegezésére figyelemmel a vádlott legkorábban - helyesen - a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését **követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

Miután az elsőfokú bíróság nem határozta meg pontosan a szabadságvesztésbe beszámított és a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, az ítélet tábla a kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által **2014. december 16. napjától 2016. szeptember 9. napjáig** előzetes fogvatartásban töltött időt tekintette beszámítani rendeltnek.

Helyesbítette a Pesti Központi Kerületi Bíróság ítéletének számát is.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összegének meghatározásakor az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, ezért azt helyesbítve megállapította, hogy 765.189,- forint bűnügyi költséget köteles megfizetni a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Miután a Be. 258. § (2) bekezdés b) pontja és a Be. 117. § (1) bekezdése értelmében a vádlott fogvatartásának helye nem tartozik a személyi adatai közé, ezért annak feltüntetését mellőzte.

Az elsőfokú ítéletet a - helyesen - a 2016. január 7. napján is megtartott tárgyalás alapján tekintette meghozottnak, miután az elsőfokú bíróság a tárgyalási napok között feltüntette a 2016. január 13. napjára kitűzött tárgyalási napot is, amelyen azonban érdemi eljárási cselekmény nem történt.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Az ítélet ellen a fellebbezési jog a Be. 386. §-ára figyelemmel kizárt.

Szeged, 2017. június 29.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.  
a tanács elnöke

. Halász Edina s.k.  
előadó bíró

. Cserhádi Ágota s.k.  
bíró

A Fővárosi Ítéltábla 11.Bf.370/2016/16. számú ítélete és a Budapest Környéki Törvényszék 23.B.86/2015/44. számú ítélete a jelen ítéletbe foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. június 29.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.  
a tanács elnöke